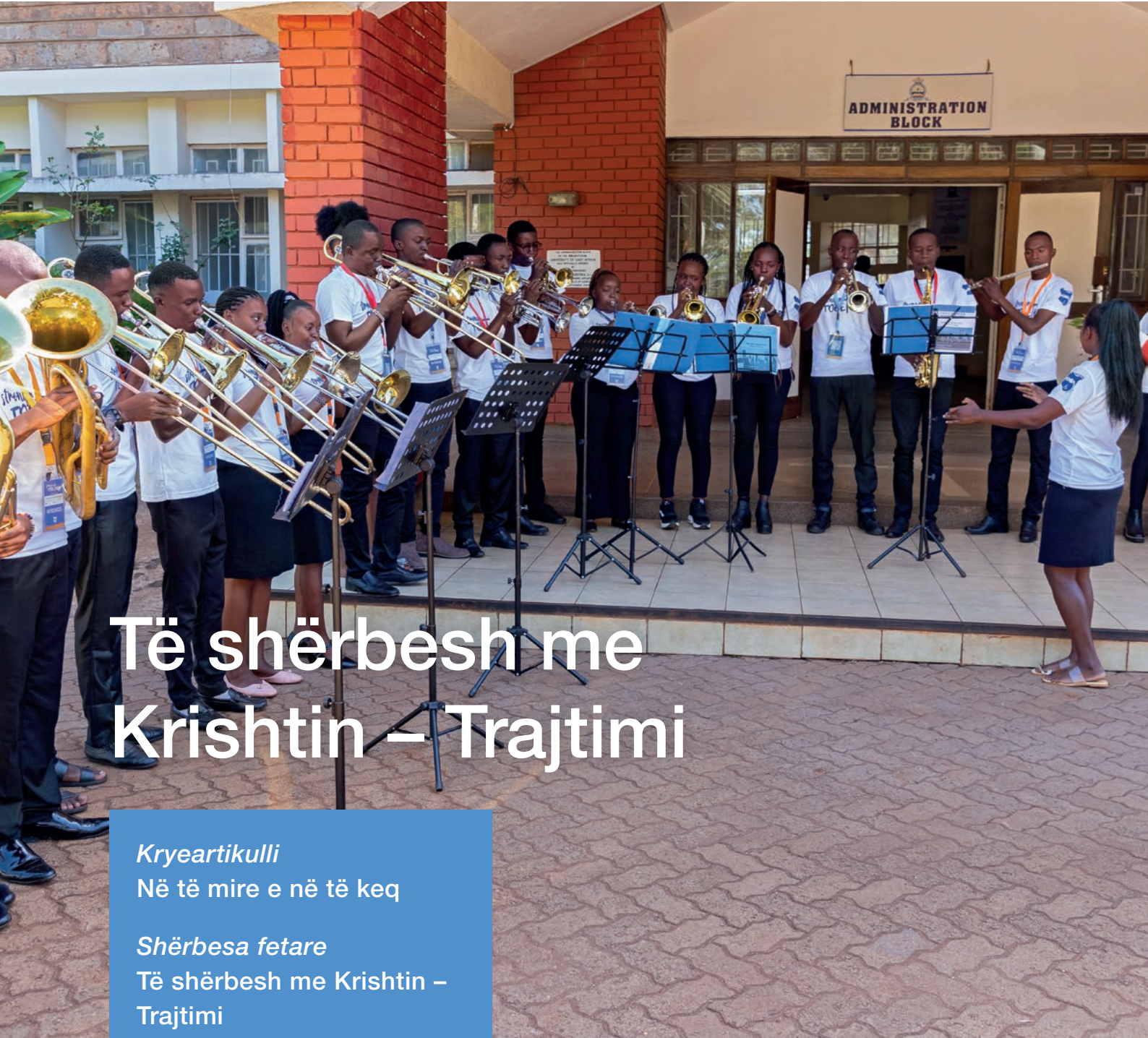


community

The New Apostolic Church around the world

03/2023/AI



Të shërbesh me Krishtin – Trajtimi

Kryeartikulli

Në të mire e në të keq

Shërbesa fetare

Të shërbesh me Krishtin –
Trajtimi

Doktrina e kishës

Emërimi i grave:
Jezu Krishti dhe Kisha

New Apostolic Church
International



■ Kryeartikulli

3 Në të mire e në të keq

■ Shërbesa fetare

4 Të shërbesh me Krishtin –
Trajtimi

■ Një vizitë në Europë

10 Zjarri duhet mbajtur ndezur

■ Këndi i fëmijëve

12 Jezusi dhe Samaritanja

14 Për vizitë tek Rozel në
Sétubal (Portugali)

Në të mire e në të keq

Të dashur vëllezër dhe motra,

Askush nuk harrohet nga Zoti. Ai i di mendimet tuaja, Ai e di problemin tuaj, Ai ndan dhimbjen tuaj. besojini Atij. Ai do të ndihmojë.

Veçanërisht dua t'ua drejtoj këtë mesazh të Frymës së Shenjtë atyre që po kalojnë vështirësi dhe mundime. Shumë vëllezër dhe motra duhet të jetojnë me sëmundje, disa vajtojnë, disa përsëri duhet të luftojnë me problemet në punë, në familje, në partneritet. Disa të tjerët kanë probleme financiare.

Këtë mesazh dua t'ua dërgoj edhe atyre që janë në anën tjetër. Ata që përjetojnë shumë gjëra të bukura. Ata që janë thjesht të lumtur, thjesht të gëzuar. Ndoshta u vjen pak turp që nuk kanë probleme. Ju përjetoni bekimin, praninë e Zotit. Mos ki turp. Jezusi ndan gëzimin tuaj. Falënderojeni



Foto: NAKI

atë ashtu siç duhet dhe shijoni bekimet që Zoti ju ka dhuruar.

Përsëritjet më të mira



Jean-Luc Schneider

Të shërbesh me Krishtin – Trajtimi



Photos: Michael Owino, Timpany



Rreth 800 pjesëmarrës prisnin vizitën e apostulit kryesor në Nairobi (Kenia)

Jozueu 24,15b

Por unë dhe shtëpia ime duam t'i shërbejnë Zotit.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, kaluam një kohë të mrekullueshme këtu me rrethin e të rinjve dhe u ndjeva mire që isha me të gjithë apostujt nga Kenia, Uganda, Tanzania dhe Sudani i Jugut. Dhe sa do doja që ata që janë të lidhur me ne të ndjenin dhe përjetonin të njëjtin gëzim që kemi ndjerë dhe përjetuar së bashku! Isha shumë i lumtur dhe kur munda të vizitoja standat e ndryshme në zonat individuale të apostujve. Të rinjtë atje më shpjeguan se si i shërbejnë Zotit brenda dhe jashtë Kishës.

Ju më treguat se çfarë bëni kur jeni në kishë dhe çfarë bëni kur jeni jashtë saj. Unë e vlerësoj vërtet këtë sepse tregon diçka shumë të rëndësishme: Si fëmijë të Perëndisë, ne nuk kemi dy jetë - një kur jemi në kishë dhe një jetë private kur jemi jashtë saj. Ne duam të jemi dishepuj të vërtetë të

Krishtit dhe të jetojmë sipas mësimave të tij si kur jemi në kishë, ashtu edhe kur jemi jashtë saj. Ne duam të sillemi si dishepuj të Krishtit në kishë, por edhe në jetën tonë personale. Në shtëpi si burrë e grua, kjo është diçka shumë e rëndësishme. Si bashkëshortë dhe bashkëshorte, le të jemi dishepuj të vërtetë të Krishtit. Ne duam të jemi dishepuj të vërtetë të Krishtit në familjet tona, në jetën tonë studentore, në jetën tonë profesionale dhe në jetën tonë në bashkësi. Nuk ka asnjë arsye për të mos iu bindur urdhërimeve në çdo fushë të jetës sonë. Le të jemi gjithmonë dishepuj dhe shërbëtorë të vërtetë të Krishtit.

Vargu i sotëm biblik ka të bëjë me Jozueun. ju e dini historinë Ai ishte një shërbëtor i vërtetë i Zotit. Ai kaloi shkretëtirën së bashku me Moisiun; dhe ashtu si Moisiu, Jozueu besoi në premtimin hyjnor për të çliruar popullin e tij nga Egjipti dhe për ta çuar atë në Tokën e Premtuar. Ishte një histori e ndërlikuar, por Moisiu dhe Jozueu besuan në premtimin e Perëndisë dhe i besuan Zotit.

Kur Moisiu dërgoi Jozueun për të vëzhguar Kanaanin, ai u kthye dhe tha: "Mos kini frikë nga ky popull. Perëndia ka premtuar se është me ne dhe do të jetë me ne" (krh. Numrat 14,6-9). Fatkeqësisht, vëzhguesit e tjerë nuk kishin të gjithë të njëjtin besim te Zoti; Por Jozueu vazhdoi t'i shërbente Zotit.

Pasi Jozueu zëvendësoi Moisiun, ai e udhëhoqi popullin në tokën e premtuar dhe mundi të gjithë armiqtë. Në fund të jetës së tij, ai i thirri njerëzit së bashku për t'u kujtuar se Perëndia e kishte mbajtur premtimin e tij. Ai u kërkoi njerëzve të ishin mirënjohës për këtë dhe tha diçka si: "Tani ju mund të bëni çfarë të doni, por unë dhe shtëpia ime do t'i shërbejmë Zotit" (krh. Jozueu 24,14,15).

Jozueu i shërbeu Perëndisë sepse besoi tek ai dhe tek fjala e tij. Të gjitha premtimet hyjnore nuk ishin përmbushur ende, por ai i besoi fjalës së Perëndisë; dhe më vonë, kur pa se Perëndia e kishte përmbushur premtimin e tij, i shërbeu Zotit nga mirënjohje.

Të dashur vëllezër dhe motra, kjo vlen edhe për ne. Zoti na ka premtuar diçka të mrekullueshme. Ai dëshiron të na çojë në mbretërinë e tij ku ne mund të shërbejmë dhe të mbretërojmë me Krishtin. Në Krijimin e ri ne do t'i shërbejmë Zotit. Ne do ta lavdërojmë dhe adhurojmë atë. Dhe unë e them këtë përsëri dhe përsëri: edhe pas mijëra

vjetësh, ne do të kemi ende arsye të mjaftueshme për të lavdëruar Zotin dhe për ta falënderuar. Ajo që do të na japë ai është aq e madhe, sa nuk do të ndalemi kurrë së lavdëruari dhe falënderuari. Kështu do t'i shërbejmë Zotit përgjithmonë.

Ne do të adhurojmë dhe lavdërojmë emrin e tij dhe do të mbretërojmë me të. Ne nuk do të sundojmë mbi askënd, por do të marrim pjesë në lavdinë e tij, në fitoren e tij mbi mëkatin dhe në sundimin e tij mbi të keqen. Ky është premtimi që kemi; dhe për shkak se ne i besojmë Atij dhe besojmë në premtimin e Tij, le t'i shërbejmë Zotit tani. Ne duam të mësojmë se çfarë do të bëjmë përgjithmonë.

Disa nga ato që Perëndia na ka premtuar tashmë janë përmbushur. Ne tashmë kemi arsye për të qenë mirënjohës ndaj Perëndisë. Le ta falenderojmë Zotin për sakrificën e Jezu Krishtit.

Ne duam t'i shërbejmë Zotit, por duam t'i shërbejmë atij me Krishtin.

Le ta falenderojmë Zotin për zgjedhjen e tij. Ta falënderojmë Perëndinë që u bëmë fëmijë të Perëndisë dhe që ishim në gjendje të merrnim sakramentet.

Ndonjëherë thuhet se besimi i krishterë bazohet në "tashmë" dhe "akoma jo". Kur Jezusi erdhi

në tokë, ai predikoi mbretërinë e Perëndisë që po vinte, por gjithashtu tha se ajo ishte tashmë në mes të njerëzve (krh. Lk 17,21). Jezusi mundi mëkatin dhe të keqen. Tashmë kjo gjë ka ndodhur dhe ka përfunduar. Por të gjitha pasojat e kësaj fitoreje nuk janë ende të dukshme, sepse e keqja është ende e fuqishme në tokë. Ne jemi tashmë fëmijë të Perëndisë, por ende nuk është zbuluar se çfarë do të jemi (krh. 1 Gjn 3,2). Pra, ne i shërbejmë Zotit sepse i besojmë Perëndisë. Shumë nga ato që na ka premtuar nuk janë ende të dukshme, por ne i besojmë atij. Por ne i shërbejmë nga mirënjohja për atë pjesë tashmë të dukshme.

Ju e dini se si i shërbejmë Zotit: ne mblidhemi së bashku në shërbesa fetare për të adhuroar Perëndinë dhe për të lavdëruar emrin e tij. Ne gjithashtu i shërbejmë Zotit duke e pranuar Atë si Zotin dhe Mjeshttrin tonë. Kjo është e rëndësishme për ne. Nëse dëshiron t'i shërbesh Zotit, duhet të pranosh që ai është zotëria dhe ti je shërbëtor; që pranon ligjin dhe urdhërimet e tij; i cili pranon se vullneti i Zotit është mbi vullnetin e vet. Mendoni për Marinë, nënën e Jezusit: kur i thanë se do të lindte Birin e Perëndisë, ajo më në fund i tha engjëllit: "Ja, unë jam shërbëtorja e Zotit; U bëftë me mua ashtu siç më the" (Lk 1,38).



Ne gjithashtu i shërbejmë Atij duke bërë pjesën tonë në punën e Tij shpëtuese. Ne e ndihmojmë fqinjin tonë të gjejë dhe të ecë në rrugën e shpëtimit. Ne duam që ai të zbulojë nëpërmjet nesh dashurinë që Zoti ka për të. Kështu i shërbejmë Zotit: ne e adhurojmë, i bindemi dhe kontribuojmë në veprën e tij të shpëtimit.

Motoja jonë për këtë vit është “Shërbeni dhe mbretëroni me Krishtin.” Të rinjtë e mi të dashur, të dashur vëllezër dhe motra të mia, kjo është shumë e rëndësishme: ne duam t’i shërbejmë Zotit, por duam t’i shërbejmë atij me Krishtin.

Ne nuk duam t’i shërbejmë Perëndisë siç bënin njerëzit e Besëlidhjes së Vjetër. Ne jemi të krishterë. Ne ndjekim Krishtin, ndaj duam të shërbejmë me Krishtin. Krishti e bëri të qartë se njeriu nuk i shërben Zotit duke ndjekur thjesht një grup rregullash. Judenjtë e asaj kohe kishin një listë të gjatë gjërash për të bërë dhe besonin se nëse thjesht do t’i ndiqnin ato, ata do të merrnin automatikisht bekimin

e Perëndisë. Jo! Jezusi tha se urdhërimi më i rëndësishëm është urdhërimi i dashurisë. “Duaje Perëndinë dhe duaje të afërmin tënd” (krh. Mk 12,28-34).

Prandaj njeriu duhet t’i shërbejë Perëndisë nga dashuria. Ky ishte problemi në Testamentin e Vjetër. Ata i shërbyen Zotit

dhe i mbajtën urdhërimet e Tij, por e bënë këtë për t’u bekuar. Pastaj, kur kjo nuk pati efektin e dëshiruar, ata menduan se mund të ishte më mirë t’i shërbenin një perëndie tjetër, ndonjë idhulli. Në këtë mënyrë ata u përpoqën të merrnin atë që dëshironin në fund të fundit. Ata i shërbyen

Zotit për interesat e tyre. Ata donin një shpërblim për shërbimin e tyre. Jezusi u kërkoi njerëzve t’i shërbenin Perëndisë nga dashuria.

Kur Satani erdhi për ta tunduar Zotin, ai tha: “Adhuroni Zotin, Perëndinë tuaj, dhe vetëm atij do t’i shërbeni” (Mateu 4,7). Le të shërbejmë me Krishtin! Ne i shërbejmë Perëndisë

Njeriu duhet t’i shërbejë Zotit nga dashuria që ka për të.



nga dashuria dhe vetëm për këtë arsye i shërbejmë atij. Ne nuk kemi nevojë për zot tjetër, asnjë idhull tjetër. Ne i shërbejmë Zotit sepse kemi besim tek ai.

Nga dashuria për Perëndinë, ne i shërbejmë atij për lavdinë e tij dhe jo për lavdinë tonë. Jezusi e bëri një here këtë shumë qartë kur foli për njerëzit që erdhën në tempull dhe bënë sakrifica të mëdha. Pastaj vrapuan nëpër qytet dhe i binin borisë që të gjithë ta dinin se kishin bërë fljime. Ata nuk i shërbyen Perëndisë, por kërkuan lavdinë e tyre. Ata që nuk shërbejnë me Krishtin, shërbejnë për lavdinë e tyre: "Shiko sa i mirë jam, shiko çfarë kam bërë për kishën dhe për Zotin". Jezusi tha: "Mos e lini dorën tuaj të majtë të dijë se çfarë po bën e djathta, që lëmosha juaj të mos duket" (Mateu 6,3-4). Herë pas here dua që ta kujtojmë këtë këshillë të Jezusit: t'i shërbejmë Perëndisë me Krishtin, jo për lavdinë tonë, por për lavdinë e Perëndisë!

Mos harroni historinë e të riut të pasur: ai i shërbeu Zotit, i mbajti urdhërimet dhe ishte shumë i pasur. Kur e pyeti Jezusin se çfarë duhet të bënte për të pasur jetë të përjetshme, Ai i tha: "Shko, shit atë që ke [...] dhe më ndiq" (Mt 19,21). Por i riu i gjoë nuk mundi. Ai ishte i gatshëm t'i shërbente Perëndisë, por jo t'i shërbente atij me Krishtin. Për ata që i shërbejnë Perëndisë nga dashuria për Krishtin, bashkimi me Krishtin është më i rëndësishëm se pasuria ose suksesi tokësor. Të shërbesh me Krishtin do të thotë, se shoqëria, bashkimi me Krishtin është më e rëndësishmja për mua.

Pjetri i shërbeu Krishtit, por ndonjëherë ai nuk shërbente me të. Kur Jezusi i njoftoi vuajtjet dhe vdekjen e tij, Pjetri nuk donte ta besonte. A duhet të vdesë Biri i Perëndisë që

i shërbeu Perëndisë? Nuk mund të ishte kështu! Jezusi i tha: "Largohu prej meje, Satan!" (Mt 16,23). Ky mendim se duke i shërbyer Zotit njeriu do të kursehet nga vuajtjet dhe mundimet nuk është i mirë. Jezusi tha se ata që e ndiqnin do të vuanin ashtu si ai. Të shërbesh me Krishtin do të thotë që unë jam i gatshëm t'i shërbej Perëndisë edhe nëse kjo do të thotë vuajtje dhe mundim.

Do të doja të përmendja një shërbëtor tjetër të Zotit: Gjon Pagëzorin, i cili ishte një profet i madh dhe i shërbente Zotit. Ai e përmbushi detyrën e tij dhe njoftoi ardhjen e Mesisë - por ai nuk ishte gati të shërbente me Krishtin. Ai donte që Zoti t'i ndëshkonte mëkatarët dhe të sillte rregull në tokë. Por kjo nuk ishte detyra e Jezu Krishtit. Ai nuk kishte ardhur për të sunduar botën; ai nuk kishte ardhur për të zgjidhur problemet tokësore të njerëzve; ai nuk kishte ardhur për të ndëshkuar mëkatarët. Misioni i tij ishte të shpëtonte mëkatarët.

Shumë njerëz pretendojnë se janë shërbëtorë të Perëndisë, duke besuar se puna e tyre është të vendosin rendin dhe të ndëshkojnë mëkatarët. Por Jezusi tha: "Mbretëria ime nuk është e kësaj bote" (Gjoni 18,36). Kushdo që dëshiron t'i shërbej Perëndisë, duhet t'i dojë mëkatarët dhe jo t'i ndëshkojë ata. Kur farisenjtë deshën të vrisnin gruan që kishte shkelur kurorën, edhe ata menduan se po i shërbenin Perëndisë. Megjithatë, Jezusi ua bëri të qartë se nuk ishte detyra e tyre të ndëshkonin (krh. Gjnj 8,2-11). Le t'i shërbejmë Perëndisë me Krishtin!

Një herë tjetër Jezusi tha se ishte bukur kur njerëzit i ofronin fljime Perëndisë. Por nëse në të njëjtën kohë do të kishin probleme me fqinjën e tyre, më mire të mos fljionin.

Sepse atëherë nuk do të kishte efekt asgjë. Ai tha: "Shko fillimisht dhe pajtohu me vëllanë tënd dhe pastaj eja dhe bëj dhuratën tënde" (Mt 5,24). Ajo që ai donte të thoshte ishte se njeriu nuk mund t'i shërbejë Perëndisë duke urryer të afërmin. Le t'i shërbejmë Zotit me Krishtin!

Një pikë e fundit: dishepujt njëherë debatuan se kush ishte më i madhi mes tyre. Ideja ishte që ndoshta të ishin pak më mirë se tjetri. Jezusi tha: "Nëse dikush dëshiron të jetë i pari, le të jetë i fundit dhe shërbëtori i të gjithëve." T'i shërbesh Zotit do të thotë t'i shërbesh të afërmit. Të shërbesh me Krishtin nuk do të thotë të dominosh dhe të ushtrosh pushtet mbi të tjerët. Nuk ka vend për këtë në Kishën e Krishtit. Jezusi tha: "Edhe Biri i njeriut nuk erdhi që t'i shërbejnë, por për të shërbyer" (Marku 10,45).

E shihni, ka shumë aspekte se si duhet t'i shërbejmë Perëndisë, por ne duhet t'i shërbejmë Atij me Krishtin sipas mësimëve të Tij.

Jozueu po thotë këtu se ai dhe shtëpia e tij donin t'i shërbenin Zotit. Domethënë ai vetë, por edhe kushdo që iu besua atij. Sigurisht që ne po mendojmë për vëll e admin dhe besimtarët që u janë besuar. Ne mendojmë për prindërit me fëmijët e tyre. Unë mendoj se ata të gjithë duan t'i shërbejnë Zotit së bashku me të gjithë ata që janë në krye të tyre - por ne nuk mund të detyrojmë askënd t'i shërbejë Zotit. Ne nuk kemi të drejtë ta bëjmë këtë dhe ky nuk është as vullneti i Zotit.

Zoti do që të gjithë të jenë të lirë të zgjedhin dhe të vendosin vetë nëse duan t'i shërbejnë atij apo jo. Pra, nuk duhet t'i detyrojmë të tjerët ta bëjnë këtë. Shumë prindër kanë zbuluar se ata nuk mund ta detyronin fëmijën e tyre ta bëjnë këtë. E vetmja gjë që mund të bëjmë është t'i bëjmë ata të duan të ndjekin drejtimin tonë.

Kjo vlen edhe për ju, të dashur vëllezër dhe motra të reja. Ju do të bëheni prindër më vonë, por sot mund t'i motivoni fëmijët tuaj që t'i shërbejnë Zotit. Mos u mundoni t'i bindni ata; mos u përpiqni t'i kërcënoni ata; mos u premtoni atyre asgjë që nuk jeni të sigurt se do të realizohet; thjesht përpuni t'i bëni ata të ndiejnë nevojën për të ndjekur shembullin tuaj dhe për t'i shërbyer Zotit siç bëni ju.

Si ta bëni këtë? Vargu i mëparshëm thotë: "Kini frikë, pra, druajuni Zotit dhe shërbejini atij me besnikëri dhe drejtësi" (Jozueu 24,14). Në këtë mënyrë, ne mund t'i inkurajojmë fëmijët tanë që dhe ata, në kujdesin tonë, t'i shërbejnë Zotit



Apostoli i distriktit Edy Isnugroho



Apostoli i distriktit Kububa Soko

gjithashtu duke i shërbyer vetes me besnikëri dhe drejtësi.

Unë thashë se ne i shërbejmë Zotit nga mirënjohja; por le të provojmë se mirënjohja jonë është e vërtetë. Le të kujtojmë popullin e Izraelit: Sa herë që shpëtoheshin nga Zoti, ata e lavdëronin, ishin mirënjohës - dhe disa ditë më vonë ata kishin harruar gjithçka, ishin të pakënaqur dhe të zemëruar me Zotin. Mirënjohja jonë është e vërtetë kur vjen nga përlësia. Mirënjohja jonë është e vërtetë kur jemi plotësisht të bindur se ia detyrojmë gjithçka Perëndisë; se gjithçka që kemi është nga mëshira, nga hiri i Zotit dhe jo nga merita, dhuntia, fuqia apo çfarëdo tjetër. Njeriu i përlulur e di: "Unë nuk meritoj asgjë. Është e gjitha një dhuratë, është e gjithë hiri i Perëndisë." Kur keni atë qëndrim, mirënjohja juaj është reale - dhe ju mund ta shihni dhe ta ndjeni atë. Le të jetë mirënjohja jonë e vërtetë dhe të burojë nga përlësia; atëherë do të vazhdojë dhe do të na motivojë t'i shërbejmë Zotit.

Le të ngulmojmë në besimin tonë te Zoti! Edhe nëse na duhet të presim një kohë të gjatë për të parë rezultatet e shërbimit tonë, edhe nëse bekimi nuk është ende i dukshëm. Le të jemi të sigurt, t'i besojmë Zotit dhe mos dorëzohemi, pasi jemi të bindur: Zoti do ta mbajë premtimin e tij. Nuk ka asnjë arsye për të ndaluar shërbimin ndaj tij.

Ne kemi shumë vëllezër dhe motra në këtë tokë që i shërbejnë Perëndisë në këtë mënyrë. Shërbimi juaj nuk duket se ka ndonjë efekt. Nuk ka rezultate të dukshme. Por ata besojnë dhe vazhdojnë t'i shërbejnë Perëndisë, sepse besimi i tyre është i sinqertë - dhe kjo këmbëngulje, mund t'ju them, len një përshtypje të madhe për ata që kemi përreth.



U emëruan gjashtë apostuj: Bishopi Julius Mathayo Msambula, Evangjelisti Charles Godwin Anangisye, Bishopi Obed Chisenga, Bishopi Michael Macha, Bishopi Maeke Njunju dhe kryeplaku Ring Munkombwe Ndambo

Le të jemi gjithashtu të sinqertë në dashurinë tonë për Perëndinë. Ne i shërbejmë Zotit nga mirënjohja, besimi dhe dashuria. Le të jemi të sinqertë në dashurinë tonë për Jezun Krishtin. Historia e të riut të pasur tregon se marrëdhënia jonë me Jezusin është gjëja më e rëndësishme.

E di që e kam thënë shumë herë më parë, por do ta them përsëri, dashuria e sinqertë për Krishtin nuk ndikohet nga ajo që ndodh në tokë. Asgjë që ndodh në tokë nuk mund ta shkatërrojë dashurinë e vërtetë për Krishtin. Dashuria e sinqertë për Krishtin nuk ndikohet nga sjellja e njerëzve të tjerë, qoftë edhe nga mendimi i shumicës. Njerëzit mund të thonë çfarë të duan, ata mund të shkruajnë dhe publikojnë atë që duan në internet: kjo nuk ndikon në dashurinë tonë, në marrëdhënien tonë me Jezusin!

Edhe gjendja ime – e pasur apo e varfër, e sëmure apo e shëndetshme – nuk ndikon në dashurinë time për Krishtin. Unë e dua Krishtin sepse ai më do mua dhe prandaj i shërbej atij. Po kështu, dashuria jonë për të afërmin duhet të jetë e sinqertë. Dashuria e Jezusit është aq e madhe sa ai dëshiron të ndajë me ne meritat e sakrificës dhe bindjes së tij. Ai nuk bëri asnjë mëkat të vetëm. Dashuria e tij është e përsosur dhe për këtë arsye ai ishte njeriu i parë që hyri në lavdinë e Perëndisë—dhe ai nuk kërkon nga ne të bëjmë atë që bëri ai; sepse ai e di që ne nuk jemi në gjendje ta bëjmë këtë. Kjo është arsyeja pse ai dëshiron të ndajë me ne meritat e tij.

Pra, ata që i duan sinqerisht fqinjët e tyre, duan që ata të marrin atë që marrin vetë ata; ai nuk dëshiron të jetë pak

më i mirë se personi tjetër ose të ketë pak më shumë se ai. Njeriu nuk mund të ketë më shumë se një bashkësi të përsosur me Perëndinë. Njeriu nuk mund të fitojë ose të bëhet më shumë sesa të jetë si Jezun Krishti. Por ndonjëherë duket se kjo po vihet në dyshim. Ju dëshironi të keni pak më shumë. Ju dëshironi një shpërblim të veçantë. Do të isha shumë i kënaqur nëse mund të bëhesha si Krishti dhe të hyja në lavdinë e Tij. Bamirësia e vërtetë nuk kërkon të kesh më shumë se fqinji yt. Ajo dëshiron që personi tjetër të marrë atë që keni marrë vetë ju.

Një pikë e fundit: sinqeriteti matet me sakrificat që ne jemi të gatshëm të bëjmë; në gjërat që ne jemi të gatshëm të heqim dorë në mënyrë që të kemi shoqëri të përsosur me Perëndinë:

Unë heq dorë nga ky mendim sepse nuk është në përputhje me mësimet e Jezus Krishtit. Unë e fal fqinjin tim sepse për të qenë një me Jezusin duhet ta fal atë. Sinqeriteti ynë matet edhe nga sakrificat që bëjmë për të qenë një me Krishtin.

Kur njerëzit shohin vëllezërit e motrat, prindërit ose miqtë e tyre duke i shërbyer sinqerisht dhe me të vërtetë Perëndisë; kur ata të shohin se ne jemi vërtetë të gatshëm t'i shërbejmë Perëndisë me Krishtin, t'i shërbejmë Perëndisë siç bëri Krishti, atëherë shumë prej tyre do të përgjigjen siç u përgjigj populli i Izraelit: "Prandaj ne duam që Zoti të shërbejë; sepse ai është Perëndia ynë" (Jozueu 24,18). Kjo është dëshira ime për ju, të dashur të rinj, dhe për të gjithë ne.

MENDIME KYÇE

Ne i shërbejmë Perëndisë sepse besojmë në premtimin e Tij dhe i jemi mirënjohës Atij për bujarinë e Tij.

Ne i shërbejmë Atij duke ndjekur shembullin e Jezus Krishtit. Nëpërmjet sinqeritetit të përpjekjeve tona, ne mund t'i inkurajojmë njerëzit përreth nesh që t'i shërbejnë Perëndisë.



Zjarri duhet mbajtur ndezur

Ne festojmë Krishtlindjen dhe Pashkët. A është kjo edhe më shumë se traditë? Ju i dini problemet dhe zgjidhjet e tyre. Kush ka nevojë për një shpëtimtar? Megjithatë, ka vetëm një mënyrë për lumturinë dhe paqen e qëndrueshme.

"Ndjenja po zvogëlohet," tha apostulli kryesor Jean-Luc Schneider në shërbesën fetare më 11 dhjetor 2022 në Wiesbaden (Gjermani). Dhe me këtë ai nënkuptonte perceptimin e nevojës vërtet të Jezu Krishtit si Shpëtimtar gjithashtu midis të krishterëve. Dikush rron mirë. Të tjerë shohin problemet, por gjejnë një zgjidhje pa Zotin. Dhe pastaj ka ende nga ata që e shohin mendimin vetëm si një ngushëllim të njëanshëm për nevojtarët.

Megjithatë: "Nuk mund të arrish kënaqësi të plotë dhe të qëndrueshme në këtë botë me të mirat tokësore dhe gjërat tokësore." Ka vetëm një mënyrë për këtë.

Rruga e vetme

"Ti mund ta kesh këtë vetëm nëse je në shoqëri me Perëndinë." Për të arritur atje, "ti gjithashtu duhet të jesh

pikërisht ashtu siç dëshiron Zoti që të jesh," e bëri të qartë apostulli kryesor. "Dhe tani vjen: Unë nuk mund ta bëj këtë. Unë nuk mund ta arrij këtë vetëm! Unë kam nevojë për një shpëtimtar!"

"Po, ju keni nevojë për një Shpëtimtar dhe ai Shpëtimtar është Jezu Krishti." - Biri i Perëndisë që erdhi në tokë, që mundi të keqen dhe siguroi qasje te Perëndia. "Ky është shpëtimtari juaj. Me ndihmën e Tij, ju mund të bëheni ajo që Perëndia dëshiron që të jeni, duke qenë plotësisht në përputhje me vullnetin e Perëndisë. Dhe atëherë je i lumtur."

"Po: Zoti është dashuri. Po: Perëndia dëshiron të shpëtojë të gjithë njerëzit. Po: Jezu Krishti është Shpëtimtari për të gjithë botën." Por: "Ai ka përshkruar një rrugë, dhe nëse doni të shpëtoheni, duhet të ecni në këtë rrugë." Dhe kjo do



Apostuli kryesor Jean-Luc Schneider ngarkoi apostulin Stefan Pöschel me detyrën e ndihmës apostul të distriktit për Gjermaninë Perëndimore

të thotë: besoni në Jezu Krishtin dhe jetoni sipas shembullit të tij. "Këtë e ka thënë Zoti shumë qartë."

Model në dhënien e shembujve

"Më lejoni të përmend tre pika nga jeta e Jezu Krishtit, tre karakteristika," tha udhëheqësi i kishës:

- "Ai kishte një lidhje të fortë me Zotin" - Gjatë gjithë jetës së tij, Jezusi shkoi në tempull ose në sinagogë për të takuar Zotin. Dhe: "Ai e ka kërkuar gjithmonë lidhjen me Zotin në lutje".
- Ai ishte gjithmonë i interesuar të bënte vullnetin e Atit. Ai luftoi dhe ishte i gatshëm të hiqte dorë nga gjithçka, sepse uniteti me Atin ishte më i rëndësishmi për të."
- "Ai nuk erdhi për të sunduar, por për të shërbyer." Ai shërbeu pa kushte, pa prituri asgjë në këmbim, pa marrë parasysh suksesin apo dështimin.

"Po, mirë: Jezu Krishti ishte i përsosur, ne nuk jemi të përsosur. Ne nuk mund ta bëjmë këtë." Përfundimi: "Edhe atje ne kemi nevojë për një çlirues, një shpëtimtar, një shpëtues." Atë që njeriu nuk mund ta realizojë dot, e plotëson Krishti me hirin, me mëshirën e tij.

Pyetje serioze drejtuar vetes

„Ai pret vetëm një gjë nga ti: të bësh një përpjekje të ndershme dhe serioze për ta arritur atë,“ shpjegoi apostulli kryesor. "Secili prej nesh – duke filluar nga unë, dhe e marr shumë seriozisht – duhet të vazhdojë të bëjë pyetjen: si është gjendja me mua?" Si është gjendja e vizitave të shërbesave fetare, për shembull? "Mund të bësh çfarë të

duash. Ti vendos. Ti nuk ke nevojë të japësh llogari për veten tënde: jo për drejtuesit e kishës, jo për apostullin kryesor, jo për drejtuesin e bashkësisë - por përpara Jezu Krishtit." Më pas apostulli kryesor shtroi pyetjen: Si është gjendja me përpjekjen për të zbatuar vullnetin e tij, kur unë ndoshta vite me rradhë jam kapur pas një mendimi, një konceptimi, një ideje, duke ditur thellë brenda vetes: Zoti Jezus i sheh gjërat ndryshe, por unë insistoj!" Dhe: "Sa i sinqertë je me dëshirën tënde për t'i shërbyer Perëndisë kur nuk mund ta përballosh veten - më falni që e them kaq hapur - për të shkuar në kishë për

të nderuar, lavdëruar dhe adhuruar Zotin. Ti vjen vetëm kur merr diçka, kur ke nevojë për shërbesën fetare. Por ju gjithashtu duhet të vini dhe të merrni pjesë në mënyrë që edhe të tjerët të mund ta përjetojnë shërbesën."

„Shpëtimtari do të përmbushë detyrën e tij,“ përfundoi apostulli kryesor Schneider. "Detyra jonë është thjesht të sigurojmë që shpëtimi mund të vazhdojë të ofrohet, që Ungjilli të mund të vazhdojë të predikohet. Dhe nëse nuk duan ta dëgjojnë sot, duhet të jenë në gjendje ta dëgjojnë nesër ose pasnesër; por zjarri duhet të vazhdojë të digjet, të mbahet ndezur. Kjo është ajo për të cilën ne jemi thirrur të bëjmë: Duhet të shërbejmë."

MENDIME KYÇE

1. Gjoni 4,14:

Ne e kemi parë dhe dëshmojmë, që Ati ka dërguar Birin e tij si Shpëtimtarin e botës.

Ne kemi nevojë për një Shpëtimtar. Jezu Krishti është Shpëtimtari ynë. Ai shpëton ata, të cilët besojnë tek ai dhe që e ndjekin atë pas. Ne jemi të lidhur me të sinqerisht, jemi të bindur të zbatojmë vullnetin e tij dhe t'i shërbejmë atij.

JEZUSI DHE SAMARITANJA

SIPAS GJONIT 4,1-42

Jezusi së bashku me dishepujt e tij u nis për në Galilea. Rruga kalonte për në Samari e më në fund ai hyri në qytetin Sichar. Atje u ul në një burim, të cilin e kish hapur një herë Jakobi.

Jezui ishte lodhur nga rruga e gjatë. Dishepujt shkuan në qytet për të blerë diçka për të ngrënë. Një Samaritane erdhi tek pusi, burimi për të mbushur ujë.

Jezusi i foli asaj: „Më jep të pij pak ujë.“

Gruaja u çudit, që Jezusi i foli.

Marrëdhëniet midis hebrenjve dhe samaritanëve nuk ishin

edhe aq të mira në atë kohë:

Ata nuk donin të kishin të bënin me samaritanët.

„Nëse do ta dije se kush jam unë“, thotë Jezusi, „do të më



kërkoje ujin e jetës, ujin e gjallë.“ Samaritanja çuditet: „Ti nuk ke në dorë as enë që ta mbushësh, dhe pusi është shumë i thellë. Si mund ta bësh ti këtë gjë?“

Jezusi i përgjigjet gruas: „Kush pin nga uji i këtij burimi, atë do ta marrë etja përsëri; por kush pi nga uji që do t'i jap unë, ai s'do të ketë më kurrë etje.“

„Këtë lloj uji do të kisha dashur edhe unë të pija“, thotë gruaja. Gjatë bisedës ajo ven re që Jezusi di gjithçka rreth jetës së

saj. Ajo dallon menjëherë se cili që ai. Ajo vrapon në qytet dhe merr edhe njerëz të tjerë me vete. Jezusi qëndron dy ditë në qytet dhe predikon fjalën e Zotit. Tani njerëzit i thonë gruas: „Deri tani ne besuam, gjithshka që ti na tregove për Jezusin. Tani ne e dëgjuam vetë dhe e dalluam që Ai është me të vërtetë Krishti, Shpëtimtari i botës.“



PËR VIZITË TEK ROZELI NË SÉTUBAL (PORTUGALI)

Hallo! Unë quhem Rozel, jam shtatë vjeç dhe banoj në Portugali, në distriktin Setúbal. Këtu kam dale me vëllanë tim më të vogël Evan, ai është katër vjeç. Preindërit e mi quhen Cristina dhe Pedro.



Shërbesat fetare i ndjekim në bashkësinë e Setúbal-it. Në fotografi kam dale me shoqen time para altarit të kishës sonë. Setúbal nuk quhet vetëm distrikti ku ne jetojmë, porse edhe qyteti bregdetar dhe porti.

Kur udhëtojmë 40 kilometra për në veri, arrijmë në Lisabon. Ajo është kryeqyteti i Portugalisë. Një nga shenjat dalluese është Ura 25 Prill (Ponte 25 de Abril). Ajo është ndërtuar mbi lumin Tejo dhe është 2278 metra, duke u cilësuar si ura e tretë më e gjatë e varur në botë. Emri i saj të kujton ditën, kur sunduesi, diktatori i Portugalisë u rrëzua, në vitin 1974.



Kjo foto është marrë kur vëllai im i vogël mori Vulën e Shenjtë. Ketu ju shikoni, Evanin dhe mua si dhe apostulin Dimitrios Diniz.

Edhe pse ne jemi portugezë, Evani dhe unë kemi lindur në Norvegji. Familja ime ka banuar atje për shtatë vjet. Këtu në foto ju po shikoni prindërit e mi me apostulin kryesor, kur ai vizitoi motrat e vëllezërit e Norvegjisë. Po unë ku jam në foto? Në barkun e mamit.

Në atë kohë ne i përkisnim bashkësisë së Oslos. Atje kam shkuar edhe në shkollën e së dielës. Edhe pse jetoj me kënaqësi në Portugali, më merr malli akoma për shokët e asaj kohe.



Këtu në Portugali kemi një klimë të këndshme me shumë muaj të nxehtë. Portugalia ka një bregdet të gjatë buzë oqeanit Atlantik, ku shtrihen plazhe të shumta. Ne shkojmë shpesh me gjithë familjen në plazh, ku Evani dhe unë luajmë në rërë. Me qenë se ne jetojmë në fshat, unë kaloj pjesën më të madhe të kohës jashtë në natyrë. Më pëlqen kërcimi në trampolin, të shkoj në pishina dhe të kërcej me vëllanë tim.

Ushqimi im i preferuar është Almôndegas, Spageti me qofte portugeze.



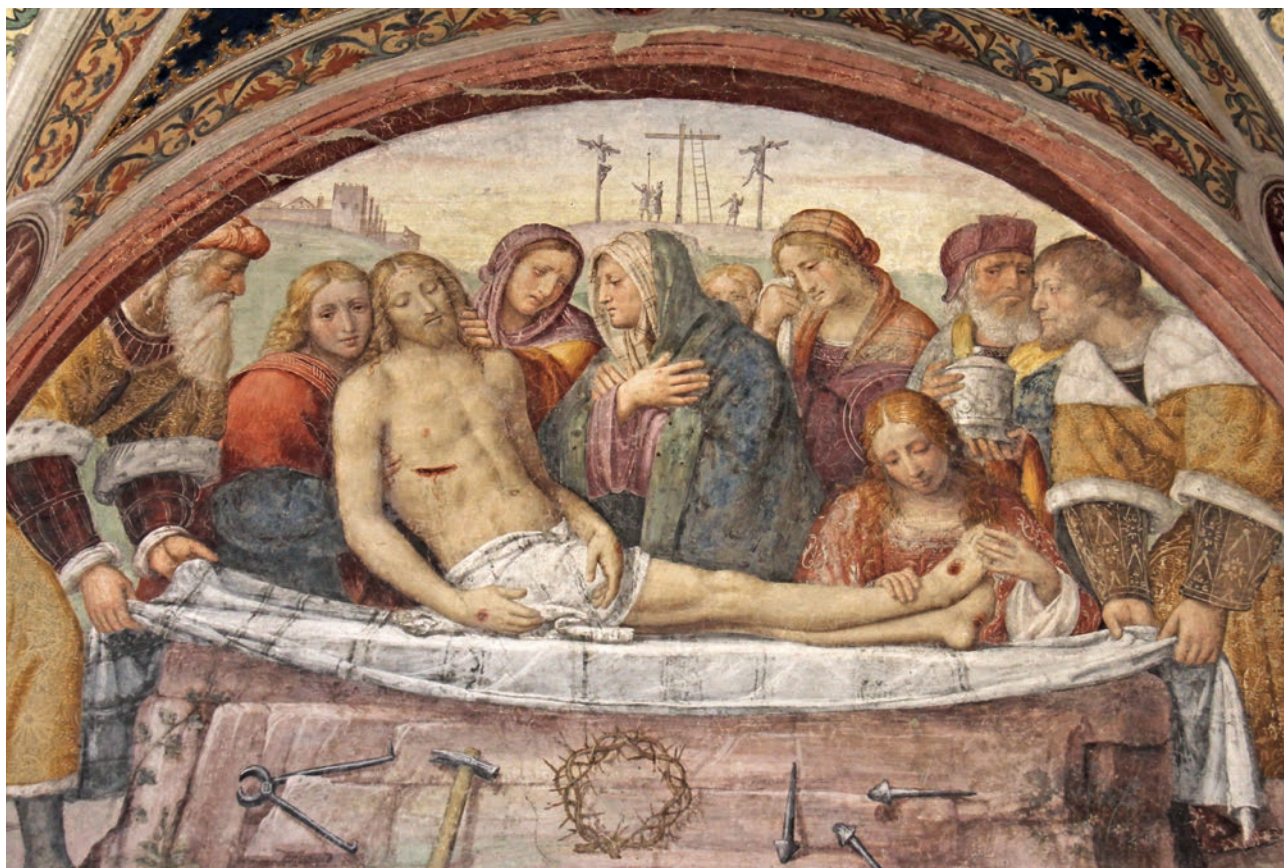


Photo: gebriffaldi - stock.adobe.com

Emërimi i grave: Jezu Krishti dhe Kisha

Historitë e krijimit të Testamentit të Vjetër dëshmojnë për barazinë dhe dinjitetin e njëjtë të burrit dhe gruas. Megjithatë, disa letra apostolike bëjnë dallime. Çfarë thotë Jezu Krishti për këtë? Dhe si e trajtoi Kisha Apostolike e Re? - Pjesa e tretë e letrës udhëzuese me temën “Gratë në postin, në detyrën e emëruar”.

Katekizmi i Kishës Apostolike të Re na mëson se Jezui Krishti “i dha menjëherë kishës së tij vetëm një post, domethënë postin e apostujve” (KNK 7.4). Më tej, shtohet: “Jezu Krishti zgjodhi dymbëdhjetë burra nga dishepujt e vet dhe i emëroi apostuj (Mk 3,13-19; Lk 6,13-16)” (KNK 7.4.2). Apostulati ka një rëndësi vendimtare për formën dhe kuptimin e postit në kishë. Prandaj, duhet shtruar edhe pyetja se çfarë pasojash normative lindin për postin, për detyrën dhe kishën nga fakti që Jezusi thirri vetëm burra për të qenë apostuj.

Zgjedhja e dymbëdhjetë apostujve

Megjithëse Jezusi nuk qe dakort me paragjykimet e shumë bashkëkohësve të tij për grate; gratë e ndoqën atë dhe i mbështetën dishepujt, ai zgjodhi vetëm burrat për të qenë apostuj. Në Ungjillet sipas Mateut, Markut dhe Lukës - pra në Ungjillet sinoptikë - raportohet emërimi i dymbëdhjetë dishepujve si apostuj (Mt 10,1-4; Mk 3,13-19; Lk 6,13-16).

Pyetjes pse Jezusi zgjodhi vetëm burrat për të qenë apostuj gjatë jetës së tij tokësore mund t'i përgjigjemi me kuptimin tipologjik të numrit dymbëdhjetë. Etërit fillestarë të Izraelit ishin burra, kështu që në këtë aspekt duhej të bëhej një paralele midis tyre dhe “etërve” të popullit të ri dhe universal të Perëndisë - d.m.th., dymbëdhjetë apostujve.

Megjithatë, ka edhe arsye praktike për zgjedhjen e meshkujve që kanë të bëjnë me situatën sociale të asaj kohe. Sepse udhëzimi për të predikuar Ungjillin rezultoi natyrshëm në nevojën për t'ua besuar shërbesën burrave, veçanërisht pasi Jezusi i urdhëroi shprehimisht apostujt kur ata u dërguan: “Mos shkoni nga rruga e johebrenjve dhe mos shkoni në qytetin e samaritanëve” (Mt 10,5). Pra, atyre iu desh t'i kufizonin aktivitetet e tyre në popullsinë hebreje dhe natyrisht - siç bëri ai vetë dhe siç ishte zakoni deri në mesin e shekullit të parë - të shpallnin mesazhin e afërsisë së mbretërisë së Perëndisë në sinagoga (Mk 1, 39; 6,1f; Veprat e Apostujve 13,14; 17,17). Megjithatë, vetëm burrat mund të merrnin pjesë në shërbimin e sinagogës, vetëm ata kishin të drejtë të lexonin nga Shkrimet e Shenjta dhe t'i shpjegonin ato. Gratë nuk mund t'i bënin të gjitha këto në kontekstin e bashkësive hebreje.

Çështja e karakteristikave

Nëse dikush do të përmbahej nga klasifikimi i zgjedhjes së burrave si apostuj nga Jezusi, për sa i përket historisë bashkëkohore dhe kulturore apo edhe historisë së shpëtimit, mund të kërkohet me të drejtë që apostulati të

mos përbëhet vetëm nga burra, apo edhe vetëm nga çifutë; porse duhet të jenë vetëm dymbëdhjetë burra dhe jo më shumë.

Puna personale e postit të apostulit që nga shekulli i nëntëmbëdhjetë do të ishte gjithashtu e diskutueshme, pasi Jezusi u kërkoi atyre apostujve të zgjedhur në atë kohë “që të ishin me të” (Mk 3,14), domethënë, ta shoqëronin në bredhjet e tij nëpër Palestinë.

Nëse kjo kërkesë do të ishte gjithashtu një shenjë e apostulatisë të vërtetë, atëherë Pali nuk mund të kishte qenë më një apostull i vërtetë. Vetë Jezusi nuk dha asnjë arsye për zgjedhjen e tij. Në këtë drejtim, nga kjo nuk mund të nxirren përfundime normative për kishën.

Përfundim: MAD-i vendosi në maj 2021: “Sipas dëshmisë së Testamentit të Ri, Jezusi thirri vetëm burra që të ishin apostuj. Atyre ai ua besoi udhëheqjen e Kishës. Ne nuk dimë ndonjë deklaratë të bërë nga Jezusi lidhur me pyetjen nëse një detyrë në kishën e tij mund t'u jepet edhe grave. Nga fjalët dhe veprat e Jezusit nuk është e qartë nëse emërimi i grave është i mundur apo jo. Vendimi i takon apostulatisë përgjegjëse për rendin e kishës nën drejtimin e Frymës së Shenjtë.”

Historia e diakoneve apostolike të reja

Në kuvendet apostolike katolike dhe gjithashtu në bashkësitë e reja apostolike kishte gra që punonin si diakone. Në bashkësinë apostolike katolike, diakonet bekoheshin nga Engjëlli - pra nga kreu, nga drejtuesi i bashkësisë - për shërbimin e tyre. Ata nuk morën emërim nga apostulli.

Me sa duket, diakonet nuk u emëruan as në bashkësitë apostolike të reja, por gjithashtu morën një bekim të veçantë. Nuk është e qartë se kush e bëri këtë. Deri në vitet 1950, këto diakone punonin në bashkësi, kryesisht për të përmbushur detyrat e kujdesit shpirtëror dhe detyrat bamirëse. Në numrin e vitit 1952 të Pyetje dhe Përgjigje, diakonja nuk përmendet më.

Pa justifikime, pa argumente doktrimore

Në periudhën që pasoi, çështja e emërimit të grave në detyrë u trajtua me rezervë të madhe. Në një “Informacioni i apostullit kryesor” mbi “të kuptuarit e postit dhe detyrës” që



Photo: JenkoAtaman - stock.adobe.com

u botua në vitin 1999 – d.m.th. gjatë mandatit të apostullit kryesor Fehr – vlen të përmendet thënia e fundit: “Në Kishën Apostolike të Re, gratë nuk mbajnë asnjë detyrë, post shpirtëror. Në këtë mënyrë, kisha ndjek shembullin e Jezusit dhe qëndron në harmoni me thëniet e Shkrimeve të Shenjta.”

Në vitet që pasuan, apostuli kryesor Fehr dhe Leber thjesht theksuan se emërimi i grave ishte ende një çështje e hapur. Nuk kishte asnjë deklaratë zyrtare të apostulit të justifikuar, të argumentuar teologjikisht për problemin e gruas dhe detyrës, postit.

Roli i tyre në të tashmen dhe të ardhmen

Sot, gratë janë aktive në bashkësi në shumë mënyra. Ata drejtojnë shkollën e së dielës ose para të dielës, japin mësimet fetare ose për konfirmandët dhe janë aktive në punën me të rinjtë. Disa nga këto janë veprimtari me anë të të cilave shpallet dhe shpërndahej Ungjilli. Ato këndojnë në kore me burra të emëruar dhe jo të emëruar, duke shprehur me shkrim e këngë lavdërime, adhurime dhe lutje në poezi. Në këtë drejtim, këtu ka një zhvillim që ngre padyshim çështjen e emërimit të grave.

Çështja e dhënies së autoritetit mbi gratë lind gjithashtu në dritën e doktrinës që burrat dhe gratë thirren në mënyrë të barabartë për të qenë ndër frytet e para ose në priftërinë mbretërore dhe se ata të gjithë do të marrin një trup të

ri si ai i Zotit të ringjallur. "Priftëria mbretërore" do të mbretërojë në mbretërinë e paqes me Krishtin dhe do të predikojë Ungjillin. Ky vokacion eshatologjik, i cili vlen për të ardhmen, sugjeron që burrat dhe gratë tashmë mund t'i shërbejnë planit të shpëtimit të të tjerëve nëpërmjet autoritetit të postit.

Përfundim: Deri në gjysmën e parë të shekullit të njëzetë, grave iu besua detyra e diakoneve. Kjo nuk ndodhi më vonë, pa asnjë arsytim. Sot, gratë shërbejnë si mësuese dhe drejtuese të të rinjve në bashkësi. Çështja e transferimit të kompetencave zyrtare te gratë lind gjithashtu duke pasur parasysh besimin se burrat dhe gratë janë thirrur në mënyrë të barabartë për të qenë ndër frytet e para dhe si rrjedhim ndër priftërinë mbretërore.

Vlerësimi teologjik

Duke parë dëshmitë e Testamentit të Ri nga këndvështrimi i autoritetit të postit dhe detyrës, mund të shihet se ato nuk e trajtojnë çështjen e autoritetit dhe ofrojnë pak argumente se përse gratë nuk mund ta marrin këtë autoritet.

Thëniet e pakta negative, të cilat gjenden kryesisht në letrat baritore, i referohen veprimtarive të ndryshme në bashkësi dhe, kështu, i përkasin kontekstit që në Të Kuptuarit apostolik të ri të postit shpirtëror të kuptohet si dhënie detyre. Letrat baritore i ndalojnë gratë të jenë aktive në kishë, pa shpjeguar pse atyre nuk mund t'u besohet një detyrë. Prandaj, problemi i autoritetit të postit nuk trajtohet as në mënyrë të qartë dhe as të nënkuptuar në kontekstin e Testamentit të Ri.

Kjo sigurisht lidhet edhe me faktin se Testamenti i Ri zakonisht nuk përmban ndonjë deklaratë të detajuar mbi doktrinën. Në rastin më të mirë, ka sugjerime për Trinitetin, të kuptuarit e sakramenteve, kishës dhe postit. Zhvillimi i qëndrimeve të mësimdhënies për këto tema në fakt fillon vetëm në shekullin e dytë, pra në periudhën pas Testamentit të Ri.

Për Krishtin nuk ka dallim

Një justifikim apo argumentim teologjik për emërimin e grave në post mund të jepet vetëm antropologjikisht (bazuar në natyrën njerëzore) dhe sotierologjikisht (bazuar në nevojën e njeriut për shpëtim). Krijimi i njeriut sipas shëmbëlltysë së Zotit është – kjo duhet të ishte bërë e qartë – çelësi hermeneutik i çështjes së justifikimit, argumentimit

të emërimit të grave. Të qenit i krijuar sipas shëmbëlltyrës së Zotit nxjerr në pah marrëdhënien themelore midis njeriut dhe Zotit dhe marrëdhënien midis Zotit dhe njeriut. Burri dhe gruaja janë të dy shëmbëlltyra të Zotit, kështu që lidhen drejtpërdrejt me vetë Zotin.

Antropologjikisht kjo do të thotë: burrë e grua, grua dhe burrë janë me dinjitet të barabartë dhe kanë marrë të njëjtën detyrë nga Zoti. "Zoti i jep gjallëri krijesës së tij më fisnike dhe gjithashtu i jep atij një pjesë në karakteristikat thelbësore hyjnore si dashuria, personaliteti, liria, arsyeja, pavdekësia" (KNK 3.3.2). Ndonëse burri dhe gruaja janë fillimisht krijesa të përsosura të Perëndisë, rënia në mëkat i ka korruptuar në mënyrë të barabartë, kështu që ata janë të prekur nga mëkati fillestar dhe nga prirja për të rënë në mëkat. Burri dhe gruaja janë mëkatarë dhe njëlloj kanë nevojë për kujdesin dhe shpëtimin e hirshëm të Perëndisë. Prandaj, gruaja dhe burri janë po aq nevojtarë soteriologjikisht.

Përkushtimi i Perëndisë ndaj njeriut të rënë në mëkat vlen për të dy: Jezu Krishti vdiq njësoj si për burrat ashtu edhe për gratë dhe shpëtimi që ai fitoi zbatohet për ta së bashku. Nëse njerëzit mund të marrin shpëtimin pavarësisht nga

gjinia e tyre, atëherë ata gjithashtu mund të përfshihen në ndërmjetësimin e shpëtimit - për aq sa ai ndodh përmes fjalës dhe sakramentit - pavarësisht nga gjinia e tyre.

Sipas Palit, në Krishtin nuk duhet të ketë dallim midis judeut dhe johebrenjve, midis skllavit dhe të lirit, ose midis burrit dhe gruas (Gal. 3,28). Kristoformimi themelor i të gjithë besimtarëve, i trajtuar këtu nga apostulli, duhet të bëhet i qartë si parimi dhe themeli i kishës ose ndërmjetësimi i shpëtimit. Duhet të kihet parasysh gjithashtu se Jezusi i ringjallur nuk është as mashkull as femër, sepse, sipas Jezusit, të ringjallurve u mungon karakteristika e ndarjes gjinore (Marku 12,25).

Përfundim: Dëshmitë e Dhiatës së Re që flasin kundër pjesëmarrjes së grave në shërbesë fetare dhe në jetën e kishës nuk japin ndonjë justifikim, argumentim të vlefshëm teologjik për këtë. Shumica e këtyre teksteve kanë një karakter të qartë pragmatik dhe janë të kufizuara në kohë. Bëhet e qartë se një justifikim, argumentim teologjik për emërimin e grave në post mund të jetë vetëm antropologjik (bazuar në natyrën njerëzore) dhe soteriologjik (bazuar në nevojën e njeriut për shpëtim).



Photo: 1STurningART - stock.adobe.com

Barazi dhe dinjiteti i njëjtë para Zotit, Krijuesit, nuk ka asnjë deklaratë nga Jezu Krishti dhe kontradikta në letrat e apostujve: Ky është rezultati i inventarit biblik. Çfarë pasojash doktrimore nxjerr Kisha Apostolike e Re nga kjo? Pikërisht për këtë do të bëhet fjalë tek pjesa tjetër dhe e fundit e tekstit me temën "Emërimi i grave".

Masthead

Publikuesi: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Zürich/Switzerland
Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Germany
Editori: Simon Heiniger

Pasqyra

- 01.07.2023 Cabinda (Angola)
- 02.07.2023 Cabinda (Angola)
- 09.07.2023 Helsinki (Finland)
- 16.07.2023 Kinshasa (RD Kongo)
- 18.07.2023 Idiofa (RD Kongo)
- 23.07.2023 Kananga (RD Kongo)
- 30.07.2023 Saarbrücken (Gjermani)
- 06.08.2023 Perth (Australi)
- 09.08.2023 Adelaide (Australie)
- 11.08.2023 Tama (Japoni)
- 13.08.2023 Chuncheon (Korea e Jugut)
- 17.09.2023 Bern-Ostermündingen (Zvicër)
- 24.09.2023 Erie (USA)

New Apostolic Church
International

